

A Fővárosi Ítéltábla a HELP Kereskedelmi, Szolgáltató és Tanácsadó Kft. (Szombathely) által képviselt LCP System Kft. „f.a.” (Szombathely) I.r., a Dávid Társas Ügyvédi Iroda (Budapest) által képviselt RRC Hungary Kft. (Budapest) II.r., és a DECIMA Felszámoló Kft., Miskolc által képviselt Hamex Zrt. „f.a.” (Miskolc) III. r. felpereseknek a dr. L.I. K. ügyvéd (Budapest) által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (Budapest; hivatkozási szám: Vj-166/2006.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. évi január hó 9. napján kelt 2.K.31.214/2011/18. számú ítélete ellen a II.r. felperes által 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2012. évi június hó 20. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a II.r. felperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (azaz ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 48.000 (azaz negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az alperes a 2009. szeptember 24. napján kelt Vj-166/2006/307. számú határozatában - többek között - megállapította, hogy az I.r. és II.r. felperesek 2006. júliusában versenykorlátozó megállapodást kötöttek a Qtek telefonok árainak jövőbeli

egyeztetése tekintetében, amely miatt a II.r. felperessel szemben 1.000.000 forint bírságot szabott ki. Indokolása szerint a 9035 számú e-mail bizonyíték tanúsága szerint az I.r. és II.r. felperesek mint a Qtek okos telefonok nagykereskedői 2006. július 17-én megegyeztek abban, hogy a jövőben egyeztetik egymással minimális árakat, továbbá konkrétan meghatározták azt az árat, amelyen a viszonteladóknak a Qtek-9000 termékeket kínálják. A 9139 számú e-mail közvetetten utal az I. és II.r. felperes közötti, a Qtek/HTC termékek esetében folytatott egyeztetésekre. A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) II.§-ának (2) bekezdés a) pontjába ütköző megállapodás természeténél fogva súlyosan korlátozza a Qtek termékek két nagykereskedője közötti árversenyt. A rendelkezésre álló bizonyítékok ugyanakkor azt mutatják, hogy a II.r. felperes nem tartotta magát a megállapodott árhoz, annál olcsóbban árusította a készülékeket, így a megállapodás érdemi negatív hatást nem fejtett ki a piacon. Hangsúlyozta, hogy már azon megállapodás is versenyjogi tilalomba ütközik, amely a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza, vagy ilyen hatást fejthet ki. Az, hogy utóbb az egyik fél nem tartja magát a megállapodáshoz, nem teszi azt meg nem törtéنتté. Rögzítette, hogy a versenytársak közötti áregyeztetés miatt indokolt a bírság kiszabása, jelezve, hogy a horizontális áregyeztetés a legsúlyosabb versenykorlátozások közé tartozik még akkor is, ha szűk termékkörre vonatkozik és egy gyorsan változó piacon azt végül is nem tartják be a szereplők. A bírság összegét a II.r. felperes piaci méretére, a jogsértés időtartamára és az érintett árukör csekély mivoltára tekintettel szimbolikus jelleggel határozta meg.

A II.r. felperes keresetében jogsértés hiányára figyelemmel elsődlegesen a határozat részbeni megváltoztatását, másodlagosan a bírság mellőzését, illetve mérséklését, vagyilagosan a határozat rá vonatkozó rendelkezéseinek hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Előadta, hogy a munkavállaló e-mailje a munkáltatóra kötelező erővel nem bír. A 9035 számú két e-mail közötti kapcsolat nem bizonyított, mert az továbbított levél és abban nem szerepel, hogy az ár minden viszonteladó felé a jövőben alkalmazandó fix, bruttó vagy nettó ár, továbbá, hogy a felek a jövőben legalacsonyabb eladási árat egyeztettek volna, vagy, hogy a viszonteladók felé alkalmazandó árat meghatározták volna. Utalt arra, hogy a levél egyedi rendelkezésre vonatkozhatott, hiszen az e-mailben foglaltaktól eltérő áron forgalmazta a három terméket. Vítatta a 9139 számú e-mail relevanciáját, mert ő a levélváltásban nem vett részt, és mert rá csak utalt az egyik levélben az I.r. felperes, az e körben tett állítása azonban nem igazolódott. Álláspontja szerint az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ának (6) bekezdésében foglalt kötelezettségét, mert a rendelkezésre álló bizonyítékokat annak ellenére nem értékelte, hogy az I.r. felperessel való versenyhelyzetre vonatkozóan a határozat több helyen is tartalmaz megállapítást. Az alperes nem jelölte meg azt az árat sem, amelytől eltérő árat érvényesített volna. Hangsúlyozta, hogy nem fűződött érdeke ahhoz, hogy az I.r. felperessel megállapodjon. Piactorzító hatás kiváltására a levélváltás egyébként sem lehetett alkalmas, mert más jelentős piaci szereplők is jelen voltak az érintett piacon. Mivel pedig csak nagykereskedelmi tevékenységet folytat, a vertikális árrögzítés kockázata eleve kizárt, az I.r. felperes kiskereskedelmi árakat befolyásolni kívánó törekvése pedig őt nem érintette. A versenyjogsértés megállapítására nem alkalmas az a körülmény, hogy a piacon egy jelentéktelen termék ára mindkét félnél egyezett. A

tényállás megalapozatlan azért is, mert a Qtek 9000 telefon részesedése csekély volt a gépkocsi navigációs termékek alperes szerint is marginális piacán. Sérelmezte, hogy az erre vonatkozó piaci részesedését a határozat nem is említi, mint ahogy azt sem, hogy a 9035 számú levélváltás előtt és után is alacsonyabb áron értékesített. Az alperes figyelmen kívül hagyta az általa nem küldött és nem is fogadott 3300 és 1570 üzenetek tartalmát is. Az alperes okirati bizonyíték hiányában állapított meg árrögzítést, és nem értékelte azt, hogy éppen az ő árletörő magatartása vezetett ahhoz, hogy a Qtek termékeken már nem lehetett árrést elérni. Sérelmezte, hogy a 9035 számú e-mail íróját és az I.r. felperes ügyvezetőjét az alperes nem hallgatta meg. Megjegyezte, hogy sokkal inkább megállapítható azon vállalkozások versenyjogi felelőssége, amelyekkel szemben az alperes megszüntette az eljárást. Végül előadta, hogy szimbolikus jellegű bírság nincsen.

Az alperes ellenkérelmében a II.r. felperes keresetének elutasítását kérte. A határozatban foglaltak fenntartása mellett hangsúlyozta, hogy horizontális árrögzítés esetén a Tpv. 13.§-ának (2) bekezdése nem releváns, ezért az okos telefonok piacának részletesebb elemzése szükségtelen volt. A jogsértést nem érintette, hogy a II.r. felperes a megállapodást nem tartotta be, és az irati bizonyítékokkal szemben a II.r. felperes által hivatkozott nyilatkozatok, e-mailek sem cáfolják a jogsértést.

Az elsőfokú bíróság ítéletével - többek között - a II.r. felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint az alperes által felhasználható bizonyítékok nem korlátozódnak a vállalkozások törvényes képviselőinek cselekedeteire, ezért irreleváns az, hogy a 9035 számú üzenetet a II.r. felperes munkavállalója saját elhatározásából, az ügyvezető tudtával vagy anélkül küldte-e meg. Rögzítette, hogy az üzenet valóban továbbított levél volt, azonban az üzenetváltás menetéből, az üzenetek tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy az I.r. és II.r. felperesek nem egy egyedi ügyletről tárgyaltak. Ezt támasztja alá az is, hogy az I.r. felperes egy, a kereskedelmi forgalomban egyedi jogügyletekre egyébként nem jellemző korábbi szóbeli egyezsége hivatkozva hozott a II.r. felperes tudomására harmadik személyek felé alkalmazandó olyan konkrét árakat, amelyek normál körülmények között jellemzően üzleti titoknak minősülnek. Az „amennyiben piacra dobunk egy új modellt” kifejezés sem értelmezhető valamely konkrét jogügyletre, hanem általános, jövőre irányuló együttműködést fejez ki. A II.r. felperes válaszában a korábbi szóbeli egyeztetésre való hivatkozást nem furcsállva, a jövőre vonatkozó ár egyeztetésekre pedig kifejezetten támogató módon reagált. Irreleváns, hogy az egymással közölt árak nettó vagy bruttó árak voltak, vagy, hogy a felek minimálárban állapodtak-e meg, továbbá, hogy a viszonteladók felé fix módon a jövőre nézve kívánták-e azt alkalmazni. A verseny korlátozására ugyanis önmagában alkalmas volt az, hogy a II.r. felperes az I.r. felperes viszonteladói árait megismerte, mert a saját árait ennek figyelembevételével is tudta alakítani. Nem volt jelentősége annak sem, hogy a levélváltásban közölt árakhoz tartották-e magukat az érintettek, mert mindkét vállalkozás árpolitikájára a másik fél által közölt információk is befolyással lehetnek még akkor is, ha a másikkal közölt árak szándékosan félrevezetőek voltak. A II.r. felperes által hivatkozott V.A. tanúvallomása magára a 9035 üzenetre vonatkozó érdemi magyarázatot nem tartalmazott, nyilatkozatával szemben az alperes az írásbeli bizonyítékokat a Ket. 50.§-ának (6) bekezdése szerint alappal részesíthette előnyben. A levélváltásból kitűnő ártartásra irányuló egyetértést nem befolyásolja az sem, hogy a 9035 számú levélváltás előtt és után is jellemzően alacsonyabban

értékesítette a II.r. felperes a levélben konkretizált termékeket. Versenykorlátozó megállapodás ugyanis az is, ha az objektív ismérvekkel, jelen esetben az e-mail-váltással bizonyítható megállapodáshoz a felek bármelyike nem tartja magát, vagy eleve nem is kívánta ahhoz tartani magát. Közömbös a megállapodás alanyának motivációja is arról, hogy a versenytárs jogellenes tartalmú ajánlatára miért adott egyetértő tartalmú választ. Hangsúlyozta, hogy az alperes a jogsértést nem kizárólag a 9139 számú e-mail üzenetre alapította, ugyanakkor ez a levél a 9035 üzenettel együtt okszerű bizonyíték volt a II.r. felperes piaci magatartásának értékelése során. A II.r. felperes által hivatkozott egyéb üzeneteket az alperes értékelte, ám azok a 9035 e-mail tartalmát nem módosítják. Hangsúlyozta, hogy a kartelltilányállás megállapításához nem szükséges a piaci szereplő gazdasági érdekének vizsgálata, és a jogsértés megállapításának a piactorzító hatás kiváltása sem feltétele. Az értékesítési lánc azonos szintjén álló két nagykereskedelmet folytató vállalkozás nagykereskedelmi tovább-eladási árakban való megegyezése attól függetlenül is versenykorlátozó megállapodásnak minősül, hogy a felek szándéka egyébként kiterjedt-e vagy kiterjedhet-e egyáltalán a kiskereskedelmi árak rögzítésére. A jogkövetkezmény alkalmazása körében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szimbolikus jellegű bírság valóban nem jogfogalom, azonban nem is e kifejezésnek, hanem annak van jelentősége, hogy az alperes okszerűen, a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, az enyhítő körülményeket is figyelembevéve megfelelően mérlegelte a bírságkiszabás releváns körülményeit.

A II.r. felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének keresetével érintett részének megváltoztatását; elsődlegesen jogsértés hiányában a bírság mellőzését, másodlagosan a bírság mérséklését, továbbá az alperesnek a befizetett bírság kamatokkal történő visszafizetésére való kötelezését kérte. Előadta, hogy a 9035 számú e-mail nem tekinthető versenykorlátozó megállapodásnak, mert abban egy termék kivételével eltérő nagykereskedelmi árak szerepelnek. Az e-mail-váltásban résztvevő felek nagykereskedelmi partnerek voltak, egymástól esetileg vásároltak, ezért ismerték egymás eseti árait. Nem áregyeztetés történt tehát, hanem a saját ár közlése, áralkalmazására való megállapodás nélkül. A Qtek termékek kapcsán igazolt árletörő magatartása a levélváltás előtt és után is, szerepe a megállapodásban a marginális szintnél is kevesebb volt. Magatartása a fogyasztók érdekeit is szolgálta és a verseny élénküléséhez vezetett. Álláspontja szerint az alperes tágan értelmezte a Tpvt-ben foglalt feltételeket, amikor az egyetlen bizonyítékként értékelt e-mail-váltást versenykorlátozó megállapodásként értékelte úgy, hogy számtalan, az elsőfokú ítéletében is említett körülmény, feltárt tény igazolta ennek ellenkezőjét. Semmilyen tény adat nem támasztja alá az elsőfokú bíróság azon feltételezését sem, miszerint a levélváltás előtt a felek között nyilvánvalóan létrejött egy szóbeli egyezség. Ezt csupán az I.r. felperes hangoztatta, de a tények ennek ellenkezőjét igazolják. Kifogásolta, hogy a 9035 számú levélből az elsőfokú bíróság kizárólag az I.r. felperes által előadottakat értékelte, nem vette figyelembe az általa előadottakat és az egyéb feltárt tényeket. Érvelése szerint azt is értékelni kell, hogy szándéka nem irányulhatott a verseny torzítására. Állította, hogy az árközlés nem lehet versenyellenes magatartás, mert akkor minden nagykereskedelmi ajánlat versenyellenes megállapodás lenne. Kiemelte, hogy a 9139 számú levélnek nem volt részese, arról nem is tudott, az e-mail nem lehet ésszerű bizonyítéka piaci magatartásának minősítése szempontjából. Nem eshet a terhére az, hogy az I.r. felperes milyen módon viselkedett a piacon, illetve,

hogy mit állított valótlanul más piaci szereplőről. egy egyoldalú közlést tartalmaz, amely „önmagában nem lehet jogellenes. Mivel pedig még szimbolikus jogsértést sem követett el, ezért vele szemben szimbolikus jellegű bírságot sem lehet kiszabni.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes a korábban előadottakat megismételve kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. kérte. Érvelése szerint azzal, hogy a II.r. felperes a fellebbezésében is elismerte, hogy a megállapodásban a marginális szintnél is kevesebb volt a szerepe, lényegében a megállapodás létrejöttét is elismerte. Álláspontja szerint az „az amennyiben piacra dobunk egy új modell”, valamint a „nincs értelme az elején árversenybe menni” kifejezések egyértelműen cáfolják azt, hogy egyedi ügyletről lett volna szó. Hangsúlyozta, hogy határozatában versenykorlátozó hatást nem állapított meg, ezért a jogsértés szempontjából irreleváns az, hogy milyen árak érvényesültek ténylegesen. Az árletörő magatartásra való II.r. felperesi hivatkozás is a jogsértés beismerésének tekinthető, hiszen normális piaci körülmények között nincs mihez képest letörni az árakat. A nagykereskedelmi árak nyilvánosságára való hivatkozás irreleváns, mert az, hogy a vásárolt terméket valamely piaci szereplő milyen áron adja tovább, normális piaci körülmények között üzleti titkot képez. A 9139 e-mailt a 9035 számú üzenettel együttesen kell értékelni, így jelen esetben nincs arról szó, hogy egy versenytárs terjesztene álmegállapodásra vonatkozó információkat egy másik versenytársról. Mivel pedig volt jogsértés, ezért a bírság kiszabás is indokolt volt. A II.r. felperes semmivel nem indokolta a bírság csökkentésére vonatkozó kérelmét, a befizetett bírság kamattal történő visszafizetésének elrendelésére pedig a másodfokú bíróságnak nincs hatásköre.

A II.r. felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§-ának (3) bekezdése szerinti terjedelemben, az előterjesztett fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Ennek eredményeképpen megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges releváns tényeket feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, majd azokat a vonatkozó jogszabályokkal összevetve helytálló következtetést vont le a II.r. felperes magatartásának jogi megítélését és az alkalmazott szankciót illetően. A II.r. felperes fellebbezésében olyan tényt vagy körülményt nem jelölt meg, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megkérdőjelezné, nem hozott fel olyan jogi érvet, bizonyítékot, amely a fellebbezés kedvező elbírálását eredményezhette volna. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedő, megfelelően részletes, rendkívül alapos, okszerű és logikus érvrendszeren alapuló ítéleti indokolásával maradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli meg. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket hangsúlyozza.

A Tpv. célja a gazdasági verseny tisztaságának védelme, a verseny szabadságának biztosítása. A verseny a gazdasági hatékonyság záloga, védi a tisztességes vállalkozások és a fogyasztók érdekeit is. A gazdasági verseny megfelelő működéséhez az szükséges, hogy a piaci szereplők tartsák tiszteletben egymás döntési szabadságát, piaci döntéseiket önállóan, a versenytársaktól függetlenül hozzák meg.

Önmagában nem tilos a versenytársak közötti együttműködés, ám jogsértővé válik, ha ez a versennyel szükségképpen együtt járó kockázat akár csak részbeni kiiktatására is irányul. A Tpv. 11.§-a határozza meg a versenyjog által tilalmazott magatartásokat. Eszerint az összehangolt magatartás mint jogsértés megállapításához nem szükséges a verseny torzításának vagy kizárásának, azaz a jogsértő megállapodás hatásának bekövetkezése; az ezt célzó, vagy erre alkalmas tudatos együttműködés már önmagában jogsértő.

Versenykorlátozó célú, versenykorlátozásra alkalmas az a magatartás, amely természeténél fogva magában hordozza ennek lehetőségét. Ez levezethető a felek magatartásából, de az egyéb közvetlen vagy közvetett bizonyítékból is. A Tpv. 11.§-ába ütköző összehangolt magatartás az alperes által szankcionálandó, ezért az abban részes felek rendszerint igyekeznek azt titokban tartani. A kartellezésről általában nem szoktak írásbeli megállapodást kötni, ezért az ilyen jogsértéseknél rendszerint nem áll rendelkezésre egyetlen, mindent eldöntő, egyértelmű, közvetlen bizonyíték. Hangsúlyozza a Fővárosi Ítéltábla, hogy mind a Ket., mind a Pp. főszabályként a szabad bizonyítási rendszer talaján áll, amely azt jelenti, hogy a közigazgatási hatóság és a közigazgatási per bírósága is felhasználhat minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás tisztázására, felderítésére alkalmas. Az egyes bizonyítási eszközök bizonyító ereje az adott ügy tényállásának megállapításánál azonos, közöttük súlyuk szerint sorrendiség nincs. Annak sincs jelentősége, hogy közvetlen vagy közvetett bizonyíték került felhasználásra, értékelésre a tényállás megállapítása során. Az elektronikus levelek, annak egyes részei éppen olyan bizonyító erővel rendelkeznek, mint a közvetlen írásbeli bizonyítékok, azért azok ugyanúgy alkalmasak lehetnek a tényállás megállapítására. Az alperesnek széleskörű bizonyítási eljárást kell lefolytatnia a versenyjogsértés igazolása érdekében, viszont a feltárt egyes bizonyítékok logikai láncba fűzésével és az azokból levont okszerű következtetéssel megfelelően alátámaszthatja a jogsértés elkövetését. A megállapodás létrejötte, a kölcsönös akarategység fennállása tehát több bizonyíték együttes értékelésével igazolható.

A 9035 számú e-mail üzenet tárgya: „LCP-RRC szóbeli megállapodás”, amelyben az I.r. felperes megígérte, hogy betartja a közölt árakat és kérte a II.r. felperest is arra, hogy tartsa magát a szóbeli egyezséghez. Az üzenet tárgya és tartalma tehát egyértelműen a megállapodásra, méghozzá egy időben korábban létrejött megállapodásra utalnak, amely megállapodás áregyeztetésre vonatkozik. A II.r. felperes válaszában nem kérte ki magának sem a megállapodás, sem az áregyeztetés tényét, illetve az ártartásra való felhívást, sőt azt is jelezte, hogy a gyakori egyeztetés híve. Mindez tényszerűen igazolja, hogy az I. és II.r. felperesek között megvolt az arra vonatkozó kapcsolatfelvétel, a jövőben tartandó árakban megegyeztek, illetve attól a II.r. felperes nem zárkózott el. A megállapodást nem lehet eseti üzletnek tekinteni, mert a levelezés nem egy konkrét jogügyletre utalt, hanem általános megfogalmazásban, az „egy új modell” kifejezéssel egy folyamatos, jövőbeni együttműködésre irányult. A Tpv. 11.§-a nem zárja ki a versenyjogsértés megállapítását még a nyilvános, bárki számára hozzáférhető információ esetére sem. Az áradatok megosztása is versenyjogsértő, ha az a piac befolyásolását célozza. Az ár a vállalkozás üzletpolitikájához tartozó belső információ, ezért az, különösen az árkialakítás folyamatában nem minősül publikus információnak. Az pedig különösen üzleti titoknak számít, hogy a vásárolt terméket a vállalkozás milyen áron adja tovább.

A hivatkozott e-mail üzenetekben a felek árinformációkat osztottak meg egymással, amely már önmagában megvalósította a versenykorlátozó célt és arra alkalmas is volt.

A jogsértés szempontjából közömbös a résztvevők célja, de tudatossága is, ilyen tényállási elemet a Tpvt. 11.§-a nem tartalmaz. Ennélfogva nem volt jelentősége annak, hogy a II.r. felperes valós szándékát tükrözi-e az üzenetváltás szerinti megállapodás. Az I.r. felperes által közölt árinformációk befogadása kifejezi a vele való együttműködést, azaz a jogsértésben való részvételt. Amennyiben azzal a II. r. felperes nem akart volna azonosulni, akkor arról hangot kellett volna adnia. Ha pedig az I.r. felperessel ténylegesen semmiféle megállapodást nem kötött, akkor az erre való utaláson legalább csodálkozott volna. Ezt azonban a II.r. felperes nem bizonyította, semmilyen magyarázatot nem adott arra, hogy miért nem találta különösnek az I. r. felperes levelét.

A jogsértés megállapítása szempontjából annak sem volt relevanciája, hogy a II.r. felperes ténylegesen tartotta-e magát a megállapodásban foglaltakhoz, azaz, hogy a versenykorlátozó célú, és arra alkalmas megállapodás ténylegesen megvalósult-e, kifejtette-e hatását a piacon. A jogsértést az alperes nem erre a tényállási elemre alapította, a versenykorlátozó hatás elmaradását a bírság kiszabása körében lehetett csupán értékelni.

Mindezekén túl a II.r. felperes maga is elismerte, hogy a megállapodásban volt szerepe, bár ezt csupán marginálisnak, illetve annál is csekélyebb súlyúnak tartotta. A jogsértés megállapításának azonban nem szempontja a tiltott megállapodásban való részvétel nyomatéka. A „kis” jogsértés is jogsértés, a jogsértés súlyát a bírságkiszabás körében lehet csak értékelni. Az alperes ezt is tette, amikor csupán csekély mértékű bírsággal sújtotta a II. r. felperest.

Az árletörő magatartás önmagában nem értelmezhető fogalom, valamely árat csak akkor lehet letörni, ha van valamilyen ismert ár. Ezt az árat közölte a II. r. felperessel az I.r. felperes.

A másodfokú bíróság megítélése szerint, bár a kartelltényállások esetén akár egyetlen bizonyítékra is alapozható a döntés, jelen esetben az alperes nemcsak a 9035 számú e-mail üzenetre alapította határozatát. Az I.r. felperes magatartása, elismerése, illetve a 9139 számú üzenet együttesen igazolja az árakra vonatkozó, így versenyjog-sértő megállapodás létét. Ennek ellenkezőjére a II.r. felperes alappal cáfoló bizonyítékot nem hozott fel. A fellebbezésében „számtalan bizonyítékra”, „általa előadottakra”, „egyéb feltárt tényekre” hivatkozott minden konkrétum nélkül. Az e-mail üzenetek tartalmára vonatkozó eltérő értelmezése a rendelkezésre álló bizonyítékokkal szemben nem volt alkalmas jogértés cáfolatára.

Mivel a fentiek szerint a jogsértés megvalósult, ezért jogszerűen szabott ki a II. r. felperessel szemben bírságot az alperes. A bírság csökkentésére vonatkozó kérelmét a II.r. felperes semmivel nem indokolta, ezzel kapcsolatban jogsértést nem jelölt meg, így a másodlagos fellebbezési kérelme sem foghatott helyt. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a befizetett bírság kamattal történő visszafizetésének elrendelésére a bíróságnak a

Pp. 339.§-ának (1) és (2) bekezdései alapján még akkor sem lenne jogszerű lehetősége, ha úgy ítélné meg, hogy az alperes határozata jogsértő.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét -fellebbezett rendelkezései tekintetében - a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alkalmazásával, helyes indokai alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező II.r. felperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségét megfizetni, míg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján kell viselnie.

Budapest, 2012. évi június hó 20. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Vitál-Eigner Beáta sk. előadó bíró, dr. Bacsa Andrea sk. bíró